

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 115/04-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. Č., B. B.; Ing. M. Č., B. B.; V. M., B. B.; M. K., B. B.; M. K., B. B.; J. B., B. B.; V. P., B. B.; M. L., B. B.; D. S., B. B.; A. G., B. B.; A. P., B. B.; J. P., B. B.; J. S., B. Š.; Ing. A. J., B. B.; Ing. J. J., B. B.; R. V., B. B.; A. V., B. B.; M. Ž., S. Ľ.; J. M., S.; E. L., B. B.; J. H., B. B.; M. V., B. B.; V. S., S.; M. S., S.; P. S., S.; M. B., B. B., a V. S., S., zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., ktorou namietajú porušenie svojho práva podľa čl. 55 Ústavy Slovenskej republiky Ministerstvom financií Slovenskej republiky, Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a Úradom pre finančný trh, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. Č., Ing. M. Č., V. M., M. K., M. K., J. B., V. P., M. L., D. S., A. G., A. P., J. P., J. S., Ing. A. J., Ing. J. J., R. V., A. V., M. Ž., J. M., E. L., J. H., M. V., V. S., M. S., P. S., M. B. a V. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2004 doručená sťažnosť Ing. T. Č., B. B.; Ing. M. Č., B. B.; V. M., B. B.; M. K., B. B.; M. K., B. B.; J. B., B. B.; V. P., B. B.; M. L., B. B.; D. S., B. B.; A. G., B. B.; A. P., B. B.; J. P., B. B.; J. S., B. Š.; Ing. A. J., B. B.; Ing. J. J., B. B.; R. V., B. B.; A. V., B. B.; M. Ž.,

S. Ľ.; J. M., S.; E. L., B. B.; J. H., B. B.; M. V., B. B.; V. S., S.; M. S., S.; P. S., S.; M. B., B. B., a V. S., S. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Z. B., B. B., ktorou namietajú porušenie svojho práva podľa čl. 55 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom financií Slovenskej republiky, Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a Úradom pre finančný trh (ďalej len „štátne orgány“).

Porušenie svojho práva podľa čl. 55 ústavy a utrpenie ujmy vidia sťažovatelia v nasledovnom, nimi opísanom skutkovom stave. Jednotliví sťažovatelia uzatvorili so spoločnosťami B. M. G. Invest , s. r. o., Košice, HORIZONT Slovakia o. c. p., a. s., Košice, BDV družstvo, Banská Bystrica, SHAKTI INVEST, AGW, s. r. o., Košice, DRUKOS, a. s., zmluvu o pôžičke, zmluvu o tichom spoločenstve, žiadosť o vloženie a dohodu o vrátení, mandátnu zmluvu, zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorými investovali svoje finančné prostriedky v prospech uvedených spoločností, nebankových subjektov. Tieto obchodné spoločnosti ponúkli sťažovateľom výhodné zhodnotenie ich hotovostných finančných vkladov. Uzatvorením zmlúv prevzali povinnosti zabezpečiť vkladateľom (sťažovateľom) podiel na zisku, výnos alebo ináč označené zúčroenie vkladov sťažovateľov.

Uvedené spoločnosti pôsobili na finančnom trhu, hoci pre takúto činnosť nespĺňali osobitné podmienky ustanovené v zákone č. 21/1992 Zb. o bankách v znení neskorších predpisov, zákone č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších predpisov a zákone č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov. Štátne orgány v rámci svojich zákonných povinností nevenovali dostatočnú pozornosť pôsobeniu uvedených spoločností. Štátne orgány si už v rokoch 2001 a 2002 boli vedomé nelegálnosti pôsobenia uvedených spoločností, o čom podľa sťažovateľov svedčia aj listy Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 142/2002-115 z 25. marca 2002 a podnet Ministerstva financií Slovenskej republiky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 16. júla 2001, ktorý napriek vyhláseniu generálneho prokurátora nebol odtajnený, ako aj list Úradu vlády Slovenskej republiky č. 964/2002 PV z 30. júla 2002. Vláda Slovenskej republiky sa pôsobením tzv. nebankových subjektov zaoberala už

12. januára 2000 a uznesením č. 10 schválila návrh opatrení na zamedzenie podnikania subjektov, ktoré poskytujú služby ekvivalentné bankovým bez príslušného povolenia, ktorým boli členom vlády uložené konkrétne úlohy.

Štát podľa mienky sťažovateľov nevyužil svoje možnosti na zamedzenie rozsiahlej reklamnej kampane uvedených spoločností ani vo verejnoprávnom rozhlase a televízii.

Sťažovatelia v rámci argumentácie používajú okrem čl. 55 ods. 1 ústavy aj čl. 12 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ale v petite, ktorý je jasne odlišený od ostatných častí sťažnosti uvádzajú len čl. 55 ústavy. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd deklaroval porušenie ich práva podľa čl. 55 ústavy nekonaním štátnych orgánov a každému z nich priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške istiny, ktorú zverili uvedeným spoločnostiam.

Sťažovatelia tvrdia, že využili všetky možnosti nápravy a ostáva im len možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na ústavnom súde.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť návrhom platí zvlášť pre návrh výroku ústavného súdu, čiže ústavný súd môže rozhodovať len o porušení tých ustanovení ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. V petite sťažovatelia uvádzajú len čl. 55 ústavy, a preto sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal len možnosťou porušenia tohto ustanovenia ústavy a ďalšie ustanovenia ústavy uvádzané len mimo petitu považoval za súčasť argumentácie sťažovateľov.

Sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy možno namietať porušenie základných práv alebo slobôd podľa ústavy a ľudských práv a základných slobôd podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy. V systematike ústavy sú základné práva a slobody včítane hospodárskych a sociálnych práv upravené v II. hlave (čl. 12 až 54). Článok 55 ústavy, ktorého porušenie sťažovatelia namietajú, nie je súčasťou II. hlavy ústavy a sťažovatelia sa ani nepokúšajú z neho vyvodiť nejaké subjektívne práva. Ústavný súd nepokladal za vhodné ani možné vyvodzovať mimo obsahu sťažnosti z čl. 55 ústavy základné práva alebo slobody. Sťažnosť je zjavne neopodstatnená, lebo sťažovatelia nenamietajú porušenie konkrétneho a jasne určeného základného práva alebo slobody, ale čl. 55 ústavy, ktorý základné práva a slobody prima facie nezakotvuje a ani z neho nejaké bližšie určené základné právo nevyvodzujú. Samotné tvrdenie o porušení základného práva sťažovateľov zakotvené v čl. 55 nie je vyvodením základného práva z tohto ustanovenia ústavy.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004